

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΛΑΜΠΡΑΚΗ ΣΙΔΝΕΪ

απειροελάχιστο κομμάτι της ιστορίας της οργάνωσης που με τόση αφοσίωση υπηρέτησαν και το οποίο θα μοιραστούν πρώτα με τους αναγνώστες του «Κόσμου» και στην συνέχεια με όσους θα δώσουν το παρών τους στην εκδήλωση που με κόπο έχουν διοργανώσει ως ελάχιστο φόρο τιμής στον «φάρο» της ελευθερίας.

Πρώτος δρομέας της μαραθώνιας σχεδόν σκυταλοδρομίας που ακολουθεί ο «καλλιτέχνης» της ομάδας, κ. Φωκίων Βούρος: «Η πρωτοβουλία πάρθηκε από πέτσι. Θέλαμε να κάνουμε μια εκδήλωση για τα 100 χρόνια από την γέννηση του Λαμπράκη. Σκέφτηκαν όμως τα ιδρυτικά μέλη της οργάνωσης ότι θα ήταν καλύτερα να γίνει μια εκδήλωση για τα 50 χρόνια μνήμης από τον θάνατο του. Αν ξεκινούσαμε από τα πέτσι, ίσως να μην κάναμε τίποτα αφού ήταν πολύ νωρίς. Επομένως ξεκινήσαμε τις συναντήσεις και τις συνεδριάσεις στα τέλη του φετινού Ιανουαρίου.»

Από τότε μέχρι σήμερα έχουν γίνει συνολικά 6 συνεδριάσεις πάντα σε φιλικό περιβάλλον, Άλλωστε τόσο η σημαντικότητα και η πορεία του τιμώμενου προσώπου, όσο και οι δεσμοί που δένουν τα μέλη της παλαιότερης Νεολαίας Λαμπράκη ΣιδνεΪ είναι τόσο έντονοι, που ακόμη και αν υπήρχαν τυχόν αντιπαραθέσεις, λογικά παραμερίζονται για το κοινό σκοπό, κάτι που επιβεβαιώνει με το καλημέρα ο Φωκίων Βούρος: «Όλα έχουν γίνει με γνώμονα την συλλογικότητα, όσον αφορά τόσο τις συζητήσεις, όσο και στην ανάληψη ευθυνών και λήψη αποφάσεων. Ο Γεράσιμος ανέλαβε την έκδοση του λευκώματος και έκανε εκπληκτική δουλειά, ο Κώστας θα μας ενημερώσει σε λίγο για το οικονομικό κομμάτι, ο Τάκης θα φέρει υλικό από την Ελλάδα, έχουμε μοιράσει την δουλειά και αναλαμβάνει ο καθένας τις ευθύνες του.»

Από τα ιδρυτικά μέλη της Νεολαίας Λαμπράκη του ΣιδνεΪ, Φωκίων Βούρος και Κώστας Ρόρρης διατηρούν στενούς δεσμούς μέχρι σήμερα. Άλλωστε είναι εύκολο κατανοητό πως οι σχέσεις ανάμεσα σε όλα τα μέλη της διοργανώτριας επιτροπής παραμένουν στα ίδια καλά και υψηλά επίπεδα όπως τότε που έδιναν τον δικό τους αγώνα κατά της χούντας. Τα αστεία εκατέρωθεν και τα αλληλοπειράγματα έχουν την τιμητική τους καθ' όλη την διάρκεια της

συζήτησης, ακόμη και όταν οι μικρο-αντιπαραθέσεις κάνουν την εμφάνισή τους, κάτι που επιδεικνύει με τον πλέον πχηρό τρόπο τις δημοκρατικές αρχές που διέπουν την όλη προσπάθεια «Με τον Φωκίων είμαστε σχεδόν σαν αδέρφια από τότε που συναντηθήκαμε στον Άτλαντα» εξηγεί γελώντας ο κ. Ρόρρης. «Ιδρύσαμε τους Λαμπράκιδες γιατί τότε ήμασταν πολύ κοντά στα δρώμενα της παροικίας. Όχι όπως τώρα που έχουμε ξεμακρύνει κάπως. Η πολιτική κατάσταση της εποχής ήταν τέτοια που δεν μας άφηνε περιθώρια. Ή ήσουν αριστερός ή δεν ήσουν στην πολιτική αρένα.»

Με γνώμονα λοιπόν τις ανάγκες της ίδιας της παροικίας, αλλά και τα πολιτικά δρώμενα της πατρίδας, πάρθηκε η απόφαση να ιδρυθεί το εδώ κομμάτι της Νεολαίας Λαμπράκη, η οποία ήταν ουσιαστικά πιστό αντίγραφο της ομώνυμης οργάνωσης που υπήρχε στην Ελλάδα μετά την άνανδρη δολοφονία του ομηανιστή και υπέρμαχου της ελευθερίας, Γρηγόρη Λαμπράκη. «Εμείς λατρεύαμε κυριολεκτικά τον Θεοδωράκη, ο οποίος ήταν ο πρώτος πρόεδρος της εν Ελλάδι οργάνωσης» θυμάται ο κ. Ρόρρης. «Είχαμε πάρει τις αρχές από ένα περιοδικό, το 'Δρόμοι της Ειρήνης', που έβγαζε τότε ο Μάρκος Δραγούμης, γόνος της γνωστής οικογένειας. Μετέπειτα η οργάνωση εξελίχθηκε σε άλλους χώρους, με διαφορετικά μέτρα και κριτήρια και φυσικά ο πανδαμάτορας χρόνος έφερε την διάλυση.»

Όπως χαρακτηριστικά εξηγεί, ο ίδιος έχει μετανιώσει που δεν υπήρξε συνέχεια στη Νεολαία Λαμπράκη. «Επειδή ο Λαμπράκης είναι από την Αρκαδία, όπως και εγώ, αισθάνομαι ντροπή που οι 11 σύλλογοι της Αρκαδίας δεν έκαναν μια κίνηση να τιμήσουν αυτό τον ήρωα της ιδιαίτερης πατρίδας μας.»

Δράττομαι της ευκαιρίας να ρωτήσουν αν οι ίδιοι θεωρούν πως η παραδοχή και μόνο αριστερών καταβολών, θεωρείται μέχρι και σήμερα ως στίγμα. Η απάντηση του κ. Ρόρρη άμεση και όσο και αποστομωτική: «Όχι, Μάλλον έχει γίνει του σπυριού! Αλλά την εποχή εκείνη, το να δηλώνεις ήταν παλληκαριά, δεδομένου ότι την εποχή εκείνη οι αριστεροί στην Ελλάδα είχαν φάει ξύλο και είχαν πάει φυλακή, είχαν πάει εξορίες... Ήθελε τόλμη να δηλώσεις κομμουνιστής. Σήμερα δεν υπάρχει

αυτό. Ίσως το ότι δεν είναι πλέον απαγορευμένο να έχει παίξει τον ρόλο του, αφού είναι ο απαγορευμένος καρπός αυτός που μας τραβάει.»

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΦΑΛΟΥΣ;

Για χάρη της συνέντευξης αποφασίζω να παίξω τον ρόλο του εμπρηστή και να βάλω μπουρλότο στην συζήτηση. Ξεκαθαρίζω πως λειτουργώ ως συνήγορος του διαβόλου και ρωτώ: επαναστάτες εκ του ασφαλούς στην απομακρυσμένη και ήσυχη Αυστραλία, την ώρα που οι συνοδοιπόροι τους την Ελλάδα τραβούσαν τα πάνδεινα από τις εκεί κυβερνήσεις; Πως συνδυάζετε αυτό; Νιώθω την ατμόσφαιρα γύρω μου να παγώνει. Πρώτος αντιδρά ο κ. Τάκης Σαρέλας: «Δεν είναι απόλυτο αυτό. Ας μην ξεχνάμε ότι η κυβέρνηση του Μένζις το 53 προχώρησε σε δημοψήφισμα για απαγόρευση του κομμουνιστικού κόμματος». Ακούω δίπλα μου την υπόλοιπη παρέα να συμφωνεί ψιθυριστά, καθώς ο κ. Σαρέλας συνεχίζει να βάζει τα πράγματα στην σωστή διάσταση τους: «Υπήρχαν διώξεις και στην Αυστραλία, όπως υπήρξαν και δεκάδες Ελληνικής καταγωγής μέλη του εδώ κομμουνιστικού κόμματος οι οποίοι παραλίγο να διωχθούν από την χώρα λόγω του ότι ήταν αριστερών πεποιθήσεων. Δεκάδες άλλοι δεν πήραν την Αυστραλιανή υπηκοότητα μέχρι που ανέβηκε στην εξουσία ο Γουίτλαμ.»

Σχεδόν ομόφωνα η παρέα ψιθυρίζει το όνομα του Κώστα Ρόρρη. Ο οποίος χρειάστηκε να ανεβοκατέβει πολλές φορές Γολγοθά προκειμένου να πάρει το πολυπόθητο χαρτί, και αφού στην αρχή του είχαν ξεκαθαρίσει - πλαγίως μεν, πλην σαφώς δε - πως οι πολιτικές του πεποιθήσεις ήταν από μόνες τους απαγορευτικές. Βέβαια ο ίδιος σήμερα μπορεί να γελά ενθυμούμενος την ταλαιπωρία που πέρασε, στην πραγματικότητα όμως η περίπτωση του είναι κλασικό παράδειγμα τον κατατρεγμένο από την Αυστραλιανή κυβέρνηση που ένοιωσαν ο ίδιος και οι ομοϊδεάτες του. «Άλλη μορφή είχε η δίωξη του προοδευτικού κινήματος στην Ελλάδα» συνεχίζει ο κ. Σαρέλας, «και άλλη στην Αυστραλία. Και εδώ όμως γίνονταν αγώνες, υπήρχε δυνατό συνδικαλιστικό κίνημα. Θα μου επιτρέψεις να πω ότι το καλό που είχε η Νεολαία Λαμπράκη είναι το ερέθισμα που είχε από την δολοφονία του Λαμπρά-

κη. Υπήρχε ο δεσμός. Κανένας δεν πίστευε θα μέναμε εδώ 30-40 χρόνια. Δεν ήταν με προβλήματα που απασχολούσαν τους Λαμπράκιδες στην Ελλάδα, αλλά και εκείνα που αφορούσαν τους μετανάστες στην Αυστραλία. Συνδέθηκε προοδευτικό κίνημα και με τους εργατικούς δεσμούς, διατηρώντας ασφαλώς την αυτογνωσία του.»

Όπως εξηγεί ο κ. Σαρέλας, η Νεολαία Λαμπράκη δεν ξεκίνησε από παρθενογένεση αφού το απαιτούμενο πρόπλασμα υπήρχε ήδη στους κύκλους του Άτλαντα. «Ξεκίνησε από ένα γεγονός που ονόμαζε, ενώθηκε με τα προβλήματα των μεταναστών και δημιούργησε ένα πολιτιστικό ρεύμα, παρόμοιο με το οποίο δεν έχει ξαναγίνει στην Αυστραλία. Ανεβάζει θέατρα, πολλές φορές δυο παραστάσεις τον χρόνο, να έχει χορευτική ομάδα, να έχει ρωδιά, ποδοσφαιρική ομάδα, να γίνονται παιχνίδια ειρήνης 42 χιλιομέτρων, να συμπαραστέλλονται στον αγώνα ενάντια στο άπαρχαιό και την αποτυχία του Μαντέλα, ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ - και όλο αυτό το ένωσε μέσα σε ένα πνεύμα συντροφικότητας. Υπήρχε η αγάπη, υπήρχε η αλληλεγγύη και θέλαμε να δώσουμε στα παιδιά μετανάστες πάρα πέρα στην παροικία ότι είναι αναγκαίο μέσα ασφαλώς στις ιδιαιτερότητες της σημερινής εποχής να αντλήσουν κάποια σημεία από την προσπάθεια που ανέτεχον στον χρόνο, προκειμένου να έχουν πολιτικό λόγο, αφού η κατάκτηση της πατρίδας είναι δύσκολη. Και ούτε η Αυστραλία δεν είναι στο απυρόβλητο αλλά δυστυχώς υπάρχει κάτι που να ενώσει αυτές τις φωνές και να εργαστεί, όχι μόνο ως κίνημα διαμαρτυρίας, αλλά και διεκδίκησης.»

Σειρά του κ. Ρόρρη να περάσει στην αντιμετώπιση. Θυμάται χαρακτηριστικά μια ακόμη αίτηση του επείστρεψε με αρνητική απάντηση, λίγο μετά από διαδήλωση κατά της χούντας κάπου στο «Θυμάται η Μαίρη (σ.σ. Αντωνί) ήταν τότε 17 ετών και ο μετέπειτα σύζυγος της Σπύρος ήταν στο πανεπιστήμιο. Ήμουν ο πρόεδρος των Λαμπράκιδων και ο Σπύρος ο γραμματέας. Κάποια μέρα έλαβα ένα ραβασάκι από την διεύθυνση ταχυδρομείου στο οποίο δούλευα ότι πρόκειτο να απολυθώ, αφού δεν ήμουν Αυστραλός υπήκοος. Στην πορεία κατάλαβα από πού ακριβώς είχε